

efter samme Maalestok var Betalingen for det Dvrigte — gif man i 1850 til at vedtage Loven af 29de December 1850, ifølge hvilken der gives Kommunerne et mere rundeligt Vederlag end hidtil; der betales nemlig derefter for mange Præstationer, som Kommunen leverer Militæretaten, fuld Erstatning; men for de væsentligste, nemlig Kvarter til Mandstabet, Staldrum til Heste og Værktøider betales kun Halvdelen af det, som de virkelige koste ud over den i 1816 normerede ringe Godtgørelse. Som Følge deraf have Garnisonsbyerne udenfor Kjøbenhavn en aarlig Udgift, som Kjøbenhavn er fri for, og det uagtet Kjøbstæderne udenfor Kjøbenhavn saa fuldt som Hovedstaden gennem Sigtningsskatten betale deres Andel i denne Byrde. Man er jo rimeligvis gaaet ud fra den Forudsætning, at Garnisonsbyerne have indirekte Fordele af Garnisoneringen, at den bringer Næring navnlig til mange Smaaborgere, og mulig kan dette have været rigtigt for 20—25 Aar siden, da det Vederlag, Kommunerne betalte for Lokaler, ikke var uforholdsmæssig høit, og det Tilskud, Kommunekassen maatte yde, derfor ikke var overvæltet stort. Men efterhaanden ere Fordringerne flegne saavel fra Militæretaten som fra de Beboeres Side, hos hvem Lokalerne skulle leies. Priserne stege, og Følgen deraf var, at det aarlige Tilskud, som Garnisionskommunen maatte gjøre, vovede betydelig. Jeg kan saaledes oplyse, at f. Ex. for den By, jeg har den Ære at repræsentere, Odense, var Tilskudet i Anledning af Indkvartering i Aaret 1865 ikke mere end 2,400 Kr., men i 1868, efter at den nye Hærløvs var givet, vovede det til 14,000 Kr. I 1876 maatte Kommunen tilskyde 21,000 Kr. og i 1879 17,500 Kr. Det er jo klart, at de indirekte Fordele, som Kommunen maatte have af Indkvarteringen, paa ingen Maade kunne opveie denne direkte Udgift. Naar jeg tænker paa, at den Garnison, som er i Kjøbenhavn, anslaaes aarlig at fortræde for og bringe i Cirkulation omtrent 3,400,000 Kr., medens den Garnison, der findes i Odense, ikke kan anslaaes at bringe mere end 420,000 Kr. i Cirkulation blandt Byens Borgere, maa det erkjendes, at et Tilskud fra Odense Kommunekasse af over 17,000 Kr. aarlig er uforholdsmæssig stort i Forhold til Kjøbenhavn og de indirekte Fordele. Det er dog i alt Fald indlysende, hvilken overordentlig stor Forskiel der for Tiden er imellem Kjøbenhavn og Garnisonsbyerne udenfor Kjøbenhavn, naar man betænker, at Kjøbenhavn betaler i Sigtningsskat 106,000 Kr. aarlig, og at det er efter Folkemængden omtrent det Samme, som betales af Odense, der betaler 8,500 Kr. eller omtrent $\frac{1}{12}$, men at Odense endvidere aarlig har at betale direkte for sin Garnison over 17,000 Kr., medens Kjøbenhavn ikke betaler en eneste Dre. Allerede i dette Forhold forekommer det mig indlysende, at der er en Ubillighed imod Garnisonsbyerne; men

endnu ugunstigere stiller Forholdet sig for disse, efter at Krigsbestyrelsen for nogle Aar siden har formaaget adskillige af disse Byer til at indgaa Kontrakter, ifølge hvilke de have opført store og kostbare militære Bygninger. Den Spekulation, som man maatte den Gang fra Kommunernes Side har gjort, at det var en Sag, der mulig kunde betale sig, viser sig at være en Illusion, thi de Bygninger, som ere opførte, have ondt ved endog at svare Renterne af de Kapitaler, der ere anvendte derpaa. Deri ligger der altsaa en yderligere Forøgelse af de Byrder, som Garnisoneringen lægger paa Garnitionsbyerne udenfor Kjøbenhavn. Jeg kan ikke forstaa Andet, end at det er en Æret og en Ubillighed, som Opmærksomheden ved denne Leilighed maa henledes paa, og som man maa søge at faae rettet. Jeg kan fra et militært Standpunkt fuldt vel billige, at man vil have Kaserer og gode Lokaler byggede. Jeg finder det naturligt nu, da vi have almindelig Værnepligt, at man behandler Alle paa samme Maade, og det er min fulde Overbevisning, at Mandstabet i det Hele er langt bedre anbragt i vel indrettede Kaserer end ved at være rundt omkring hos Borgerne. Mandstabet er ubelullet fra saa megen moralisk og fysisk Smitte ved at komme ind i velindrettede Kaserer, at jeg næsten anser det for en Pligt for den militære Bestyrelse at sørge for, at dette sker, men jeg kan paa ingen Maade erkjende, at den Bei, man er gaaet, er den rette; thi det maa være en Statsopgave og kan ikke være en Opgave, som den enkelte Kommune skal løse. Jeg kan derfor ikke Andet end fuldstændig slutte mig til den Udtalelse, der fremkom fra det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (Lvermoes) forleden Dag, idet han udtalte, at Staten burde overtage alle de udenfor Kjøbenhavn byggede Kaserer. Staten har jo i Indkvarteringsfonden, der tilhører Kjøbstæderne, de fornødne Midler dertil, og skulde disse ikke være tilstrækkelige, er det jo kun en Opgave, Staten har at løse paa samme Maade som saa mange andre. Men hvor preker end Garnitionsbyernes Stilling er for Tiden, er det indlysende, at endnu vanskeligere vilde den blive ligeoverfor den høitærede Minister, hvis man giver ham den Bemyndigelse, han nu begjærer i Lovforslagets § 7. Jeg vil ikke paa nogen Maade antyde eller tænke mig Muligheden af, at den nuværende Krigsbestyrelse ikke i fuldt Maal skulde ville agte de Løfter, som tidligere Krigsbestyrelser gave de Kommuner, med hvem den traabte i Underhandling, og i Tillid til hvilke Løfter den kun opnaaede de Resultater, som den opnaaede. Det falder mig ikke ind at tvivle om, at jo disse Løfter vilde blive indfrie, og deriblandt det, at der skulde udvirkes en Garnisonslov, som fikrede de paa-gjældende Kommuner de Garnisoner, de engang havde; men naar nu den høitærede Krigsminister